

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **A. M.**, narozen X, státní příslušnost U.
bytem T., H., U.
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2018, č. j. CPR-30636-6/ČJ-2016-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 3. 4. 2018 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 11. 2016, č. j. KRPS-228866-39/ČJ-2016-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 8 měsíců.
2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání (minimálně dne 30. 6. 2016), což bylo v prvostupňovém rozhodnutí prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobce byl držitelem polského

pracovního dlouhodobého víza typu D. Dne 31. 5. 2016 uzavřel žalobce pracovní smlouvu se společností P. SP. z o. o. (dále jen „polský zaměstnavatel“) a dne 1. 6. 2016 pak dodatek ke smlouvě o provedení práce, na jehož základě byl vyslán na služební cestu na pracoviště společnosti O. – K. s. r. o. (dále jen „česká společnost“). Z rámcové smlouvy o poskytování služeb uzavřené dne 1. 10. 2015 mezi českou společností a polským zaměstnavatelem, která byla podkladem pro vyslání žalobce do České republiky, vyplývá, že předmětem plnění jsou blíže nespecifikované stavební práce dle objednávky. Polský zaměstnavatel je agenturou práce. Žalobce pracoval na staveništi v K., v ulici V. č. X, kde vykonával stavební práce – svazování betonářské výztuže. Práci mu zadával pan D., mzda mu byla vyplácena polským zaměstnavatelem. Žalobce vypověděl, že do Polska přicestoval dne 29. 5. 2016 a ještě tentýž den byl nejen vyslán do České republiky, ale zároveň zde začal pracovat. Dne 30. 6. 2016 byl při kontrole na staveništi na adrese V. 506, K. zastižen, jak svazuje betonářské výztuže.

3. Žalovaná se zaměřila na výklad zejména těch ustanovení zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), která upravují zaměstnávání cizinců (§ 89 odst. 1 a 2), vysílání cizinců zahraničním zaměstnavatelem do České republiky na základě platné zaměstnanecké karty (§ 95 odst. 1 a 4) a výjimky z nutnosti disponovat zaměstnaneckou kartou nebo jiným povolením cizince zaměstnaného v České republice [§ 98 písm. k)]. Stěžejní pro žalovanou bylo určit, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, přičemž dospěla k závěru, že tato výjimka se na žalobce nevztahuje, neboť se týká pouze případů, kdy je zahraničním subjektem poskytována služba, která je realizována prostřednictvím vyslaného zaměstnance ve prospěch českého subjektu, k němuž je zaměstnanec vyslán. To odpovídá evropské úpravě, která podporuje volný pohyb služeb na vnitřním trhu, jehož součástí je přeshraniční poskytování služeb, které se vyznačuje tím, že zahraniční subjekt vyvíjí svoji činnost dočasně v jiném státě, kam vyšle své zaměstnance, a to svým jménem a pod svým vedením na základě smlouvy s příjemcem služby. V takovém případě je kladen důraz na zachování vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, služba je vykonávána jménem zaměstnavatele, ale užitek z ní má příjemce služby. Od toho se liší situace, kdy zaměstnanci z jednoho členského státu hledají přístup k pracovnímu trhu jiného členského státu, neboť v tomto případě nejde o volný pohyb služeb. V předmětné věci nešlo o postoupení zakázky polského zaměstnavatele, ale o agenturní zaměstnávání, protože žalobce byl jako zaměstnanec agentury práce poskytnut k plnění pracovních úkolů české společnosti jako uživateli, na jehož pokyny a odpovědnost žalobce práci vykonával, přičemž zaměstnavatelem zůstal polský zaměstnavatel.
4. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že žalobce nemá na území České republiky, jakož i ve státech Evropské unie, žádné blízké příbuzné či známé, na území Polska žijí potomci sestry jeho babičky, se kterými je v kontaktu telefonicky. Na Ukrajině žije s manželkou a dětmi. Na území České republiky si žalobce nevybudoval takové vazby, které by byly ohroženy jeho vycestováním. Námitka žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti doby uložení zákazu vstupu na území České republiky a na území Evropské unie je dle žalované velmi obecná a žalovaná považuje stanovenou lhůtu 8 měsíců za přiměřenou a shodující se v obdobných případech s běžnou praxí. Žalovaná uvedla, že žalobci hrozil za uvedené protiprávní jednání zákaz vstupu až na 5 let.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobce předně namítal, že správní orgány porušily § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, neboť opomněly zjišťovat i skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobce.
6. Dále žalobce nesouhlasil se závěry správních orgánů, na základě kterých dospěly k tomu, že žalobce pracoval na území České republiky bez povolení k výkonu zaměstnání. Dle žalobce měl vyřízené veškeré potřebné doklady a na území České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem. V České republice sice pracoval u české společnosti, avšak stále pro svého polského zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu. Žalobce má za to, že nepotřeboval povolení k zaměstnání, neboť byl na území České republiky vyslán polským zaměstnavatelem, který v souladu s evropskou legislativou získává v rámci své podnikatelské činnosti zakázky na celém území Evropské unie a plní je prostřednictvím zaměstnanců v pracovním poměru, mezi které patří i žalobce. Žalobce byl svým zaměstnavatelem vyslán na území České republiky k poskytnutí služby (realizaci zakázky získané polským zaměstnavatelem), tedy nepotřeboval k výkonu zaměstnání povolení vydané orgány České republiky, což odpovídá principu volného pohybu služeb. Na výše uvedeném nic nemění ani skutečnost, že zakázka byla realizována přes několik subjektů, tato praxe je zejména ve stavebnictví zcela běžná. Vyslání žalobce mimo území Polska bylo českým orgánům oznámeno. Žalobce dále poukázal na to, že byl povinen se řídit pokyny svého zaměstnavatele, navíc je právně neznalý, takže si nemohl být vědom případných nelegálních postupů.
7. Žalobce dále namítl, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou zcela nepřiměřené okolnostem případu, odporují základním zásadám činnosti správních orgánů (zásada proporcionality a zásada právní jistoty). Žalobce totiž neměl žádnou možnost situaci ovlivnit, neměl ani ponětí o tom, že jde o nezákonnou situaci. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení, měl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobci do budoucna potíže. Žalobce má platné pobytové oprávnění pro území Polska, v případě umožnění dobrovolného opuštění území České republiky mohl dále pobývat na území Polska a tam konzumovat vydané povolení k pobytu. Za současné situace však žalobce s ohledem na uložené správní vyhoštění a jeho rozsah přijde i o možnost pobytu na území Polska. Je bez významu, že v současné době již žalobce toto povolení nevlastní, neboť správní vyhoštění mu znemožňuje obstarat si v budoucnu povolení k pobytu. Žalobce se domnívá, že objasnění vztahů mezi jeho polským zaměstnavatelem a dalšími subjekty v obchodním řetězci a nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by mohlo výrazně přispět k osvětlení podstatných skutečností, o kterých správní orgán pouze spekuluje, že jde o jakési řetězení vztahů k obcházení zákona. Měly být proto vyslechnuty oprávněné osoby ze subjektů zainteresovaných do poskytnutí služby, a to za účelem zjištění informací o výkonu činnosti žalobce.
8. Podle žalobce neměl možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Žalovaná neváže zákonné podmínky k situaci žalobce a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu.

Priměřenost rozhodnutí není možné stavět na skutečnosti, že žalobce má na území země původu zázemí (*žalobce v žalobě uvedl, že tam žijí jeho rodiče, avšak jak z výsledku žalobce, tak z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tam žije jeho manželka a tři děti. Žalobcova matka již nežije a otec s nimi v minulosti nežil. – pozn. soudu*) a má se kam vrátit. Napadené rozhodnutí v podstatě priměřenost zásahu nehodnotí vůbec, je nepřezkoumatelné. Není nijak hodnocena skutečnost, že žalobce má povolen legální pobyt na území Polska.

9. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované spatřuje žalobce i v tom, že nijak neposoudila, zda žalobci v případě návratu do státu, jehož je občanem, hrozí nebezpečí vážné újmy. Ve spisu nejsou založeny žádné podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny. Žalobce má přitom zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.
10. V neposlední řadě je napadené rozhodnutí dle žalobce nepřezkoumatelné z důvodu absence zdůvodnění délky správního vyhoštění. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat sdělení, že bylo uloženo v dolní sazbě. Je třeba vzít v úvahu, že v případě žalobce jde jen o pár dní údajné nelegální práce, žalobce je trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku.
11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Při jednání, které soud k projednání žaloby na žádost žalobce nařídil, setrval zástupce žalobce na svém procesním stanovisku. Žalovaná se z jednání předem řádně omluvila, odročit jednání nežádala, soud proto projednal věc v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 s. ř. s. v její nepřítomnosti.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 30. 6. 2016 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce na stavbě v obci K. v ulici V. č. X. Tato práce spočívala ve svazování betonářské výztuže. Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu D, Multi, vydané Polskou republikou na dobu od 10. 5. 2016 do 28. 3. 2017. Žalobce předložil hlídce dokumenty v českém a polském jazyce, které uváděly informace o jeho vyslání k výkonu práce. Nepředložil žádné povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu ani živnostenské oprávnění.
16. Na základě uvedeného bylo s žalobcem dne 1. 7. 2016 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. V průběhu výsledku žalobce uvedl, že dne 29. 5. 2016 přicestoval do Polska, odkud byl ještě tentýž den vyslán polským zaměstnavatelem do České republiky. Pracovat začal ještě téhož dne 29. 5.

2016, pracovat měl do 30. 6. 2016, poté se měl vrátit do Polska. V Polsku nikdy předtím nepracoval. V České republice pracoval před 12 lety, kdy disponoval českým pracovním vízem. Nyní pracoval jako stavební pracovník. Českou společnost znal pouze z pracovního oděvu, který měl k dispozici a který byl českou společností poskytován. Žalobce neměl informace o tom, komu patřily pracovní pomůcky. Pracoval pravidelně od pondělí do soboty, někdy i v neděli, a to od 7:00 do 17:00, docházku si neevidoval. Práci mu zadával „parták“ D., který také vykonanou práci kontroloval. Práci kontrolovali i mistři, kteří měli být ze společnosti M. Žalobci byla slíbena výplata 1700 zł, kterou mu měl vyplácet polský zaměstnavatel. Dále uvedl, že v okolí Wroclawi žily sestry jeho babičky, ale již zemřely, v současné době tam žijí jejich děti, se kterými si občas telefonuje. Na území České republiky ani v jiném členském státě Evropské unie nemá další příbuzné. V souvislosti s návratem na Ukrajinu uvedl, že by to pro něho bylo zásahem do rodinného života, protože by jeho rodina zůstala bez prostředků, na které je odkázána. Manželka nepracuje, protože se stará o děti. Žalobce by se chtěl do České republiky vrátit a pracovat zde legálně.

17. V průběhu řízení byly předloženy listiny týkající se výkonu práce žalobce pro polského zaměstnavatele a obchodních vztahů žalobce a zaměstnavatele s českou společností. Žalobce a polský zaměstnavatel uzavřeli dne 31. 5. 2016 smlouvu o provedení práce, v níž je u žalobce uvedena adresa bydliště P., ul. D. Jako druh práce bylo sjednáno samostatné provádění stavební práce na objektech firmy, a to na území Polska s tím, že se povoluje provádění práce za hranicemi státu. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou od 31. 5. 2016 do 31. 5. 2018 a měsíční mzda byla sjednána na 1700 zł. Následující den, tj. 1. 6. 2016, uzavřel žalobce s polským zaměstnavatelem dodatek ke smlouvě o provedení práce, na základě kterého byl vyslán na služební cestu do České republiky na pracoviště české společnosti za účelem provedení stavebních prací.
18. Polský zaměstnavatel a česká společnost spolu uzavřeli dne 1. 10. 2015 rámcovou smlouvu o poskytování služeb. Předmětem této smlouvy bylo poskytování služeb – stavebních prací polským zaměstnavatelem dle objednávky české společnosti, a to na území České republiky. Stavební práce sestávaly zejména z přípravných stavebních prací a ukládky betonářské výztuže na stavbách české společnosti. Cena díla byla stanovena dohodou dle ceny díla uvedené ve výši nabídkového rozpočtu schváleného českou společností. Cena díla měla být českou společností hrazena formou měsíčních záloh dle skutečně provedeného rozsahu prací a dodávek v každém měsíci na základě vystaveného předávacího protokolu a faktury, a to se splatností 14 dní od doručení.
19. Správní orgán I. stupně odeslal dne 26. 8. 2016 prostřednictvím společného centra v K. S. v Polsku žádost o informace, na základě které mělo dojít k prověření polského zaměstnavatele. Odpověď obdržel dne 2. 9. 2016. Polský zaměstnavatel sídlil v tzv. virtuálním sídle, navázání kontaktu s vlastníky společnosti nebylo úspěšné.
20. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky. Pro jaký druh práce, místo výkonu práce a s jakou platností. Z odpovědi dožádaného Úřadu práce ČR vyplývá, že žalobce neměl v předmětné době a dle dostupných informací z centrální databáze cizinců MPSV vydané povolení k zaměstnání. Dožádaný Úřad práce ČR dále sdělil, že žalobce byl přihlášen českou společností na Úřadu práce ČR krajské pobočky v Příbrami za účelem vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy. Místo výkonu práce byla uvedena ulice V. v K. a výkon práce měl

začít od 8. 6. 2016. U žalobce byl evidován polský zaměstnavatel.

21. Od 12. 7. 2016 byl žalobce v řízení zastoupen advokátem.
22. Dne 18. 8. 2016 proběhl výslech svědka R. A. (dále jen „svědek“), majitele a jednatele české společnosti. Do protokolu uvedl, že v České republice pobývá od roku 2003 a trvalý pobyt na území má od roku 2008. V České republice má i rodinu. V souvislosti s činností české společnosti uvedl, že se zabývá prováděním staveb, přesněji pokládkou betonářské výztuže a pracemi s tím souvisejícími, např. pomocnými stavebními pracemi a přípravou staveniště. Při realizaci zakázek využívá zahraniční i české subdodavatele. Smlouvy se zahraničními subdodavateli uzavírá proto, že nemá dostatek pracovníků u českých subdodavatelů. V současné době spolupracuje se společnostmi P. (*v rozsudku uváděn jako „polský zaměstnavatel“ – pozn. soudu*) a V. Uvedené společnosti našel na internetu, když sháněl pracovní sílu, domlouval se s nimi převážně telefonicky. Na stavbě v ulici V. v K. pracuje česká společnost jako subdodavatel pro společnost M. a provádí betonářské výztuže. S pracemi započali v polovině dubna 2016 a dokončeny měly být do konce listopadu 2016. Výše uvedenými zahraničními společnostmi byla české společnosti poskytována pracovní síla, jednalo se přibližně o 3 až 5 osob. Tyto osoby na stavbě pobývají zpravidla měsíc, pak se vracejí. Svědek uvedl, že zná žalobce jen podle jména, případně od vidění, nejde o jeho zaměstnance ani ho neplatil. Na stavbě měl provádět betonářské výztuže, úkolován byl zaměstnancem české společnosti panem I. D. Odpovědnost za práci nese česká společnost.
23. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování je možné. Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Rovenské oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat.
24. Dne 14. 10. 2016 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce ve lhůtě 10 dnů od doručení vyrozumění. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu využil a s podklady pro vydání rozhodnutí se dne 20. 10. 2016 seznámil advokátní asistent zástupce žalobce, kterému byla udělena substituční plná moc. Advokátní asistent uvedl, že se k podkladům vyjádří ve lhůtě 7 dnů. Žádné vyjádření však správnímu orgánu I. stupně podáno nebylo.
25. Správní orgán I. stupně vydal dne 1. 11. 2016 prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 8 měsíců. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má za prokázané, že žalobce pracoval na území České republiky bez platného povolení, ačkoli je toto povolení podmínkou pro výkon zaměstnání. Předložené dokumenty považoval za účelové a měly pouze uvést správní orgán I. stupně v omyl. Žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že do České republiky přicestoval dne 29. 5. 2016 a ještě tentýž den začal pracovat, přičemž pracovní smlouva s polským zaměstnavatelem byla uzavřena až dne 31. 5. 2016, tedy v době, kdy se již žalobce nacházel na území České republiky. Ze sdělení Úřadu práce ČR je navíc zřejmé, že cizinec měl být na území České

republiky vyslán až dne 8. 6. 2016. Nadto byla ve smlouvě mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem uvedena u žalobce česká adresa, přičemž smlouva měla být uzavřena v době, kdy ještě žalobce neměl o svém vyslání do České republiky ani vědět.

26. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil shodné námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznnesl.
27. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 28. 9. 2016 a o zaslání podkladových materiálů, na základě kterých bylo závazné stanovisko vydáno. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 26. 1. 2018 závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 28. 9. 2016 potvrdil.
28. Zástupce žalobce byl dne 15. 2. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta 10 od doručení pro vyjádření se k podkladům. Zástupce žalobce tohoto práva nevyužil.
29. Žalovaná vydala dne 22. 3. 2018 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

30. Před vlastním posouzením žaloby soud konstatuje, že danou problematikou se již dříve zabýval, a to v několika svých rozsudcích, naposledy v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 53 A 1/2018 – 19, s nímž je zástupce žalobce obeznámen, neboť i ve zmíněné věci vystupoval jako zástupce žalobce. V označeném rozsudku provedl soud podrobný rozbor skutkové a právní stránky věci, a dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Protože ani v nyní projednávané věci nemá soud důvod odchýlit se od právních závěrů přijatých ve zmíněném rozsudku, považuje žalobu za nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
31. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
32. K první žalobcově námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná v celém rozhodnutí odkazuje v jednotlivých souvislostech na dílčí podklady, ze kterých při svém rozhodování vycházela. Těmito podklady jsou zejména protokol o výsledku žalobce, pracovní smlouva mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem ze dne 31. 5. 2016, dodatek k této pracovní smlouvě ze dne 1. 6. 2016, rámcová smlouva uzavřená mezi polským zaměstnavatelem a českou společností, informace o polském zaměstnavateli poskytnuté společným centrem v K. S. v Polsku či výpověď svědka, majitele české společnosti, ke které byl žalobce vyslán. Dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra a závazné stanovisko ministra vnitra včetně zpráv o zemi původu. Dle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí s žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce v námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná

přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Žalobce sám pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, jeho námitka tak zůstala jen v obecné rovině. Není přitom na soudu, aby na místo žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení.

33. Žalovaná se pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců, zabývala všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem a obchodních vztahů mezi polským zaměstnavatelem a českou společností. Na základě těchto listin a podkladů uvedených výše byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem na stavbě. Žalovaná dospěla po posouzení všech podkladů, které správní orgán I. stupně zajistil, že provádění dalších důkazů by bylo nadbytečné. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to zejména výsledkem žalobce, jenž jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost uvedenou žalobcem.
34. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočnice učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Navíc v žalobě namítal, že správní orgány odůvodňovaly možnost vrátit se do země původu přítomností jeho rodičů v zemi původu, ale jak z napadeného rozhodnutí, tak z výsledku žalobce je zřejmé, že stěžejní pro návrat do země původu je přítomnost žalobcovy manželky a jeho tří dětí. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu pak není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže ten má svoji rodinu (manželku, dvě dcery a syna) na území Ukrajiny. Na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný a na území jiného státu Evropské unie (v Polsku) žijí potomci sestry jeho babičky, se kterými byl a stále může být v kontaktu telefonicky. Žalobce pak vzhledem ke krátkému pobytu na území Evropské unie ani nemohl stihnout navázat žádné další hluboké soukromé vazby, a to i vzhledem k tomu, že po většinu doby pracoval. Ve volném čase chodil na procházky nebo na nákupy. Žalobní bod tak není důvodný.
35. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky, svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, sb. NSS č. 3027/2014, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v práci svazování betonářských výztuží.

Žalobce práci vykonával při rovnoměrně rozvržené pracovní době od 7:00 do 17:00 hod., od pondělí do soboty, výjimečně i v neděli. Práci mu dle jeho výpovědi přiděloval „parták“ D. Z výpovědi svědka (majitele české společnosti) vyplynulo, že pracovníky úkoloval jeho zaměstnanec. Za odvedenou práci měl být žalobce vyplácen polským zaměstnavatelem, s nímž měl uzavřenou pracovní smlouvu, kterou však uzavřel až několik dní po příjezdu na území České republiky (přicestoval dne 29. 5. 2016, smlouvu uzavřel dne 31. 5. 2016, dodatek ke smlouvě, na jejímž základě měl být do České republiky vyslán, byl uzavřen dne 1. 6. 2016; již ve smlouvě z 31. 5. 2016 však byla jako kontaktní adresa uvedena adresa v České republice). Žalobce nepopírá, že na stavbě vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu.

36. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2 a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum jde (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno dotazem na Úřad práce ČR, ostatně to potvrdil i sám žalobce.
37. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v květnu a červnu 2016), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
38. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017 - 26, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných tímž soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, Sb. NSS č. 3713/2018.
39. Nejvyšší správní soud v posledně označeném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy

nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (pracovní síly), mohou členské státy podříditi takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

40. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
41. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k

českému příjemci pracovní síly. Tento závěr opírá soud o skutečnost, že hlavním předmětem podnikání polského zaměstnavatele je činnost spočívající ve vyhledávání pracovních míst a získávání pracovníků. To bylo ostatně konstatováno v řadě správních rozhodnutí, jakož i rozsudků zdejšího soudu vydaných v obdobných věcech (srov. rozsudek ze dne 19. 4. 2018, č. j. 53 A 1/2018 - 19, ze dne 4. 12. 2017, č. j. 44 A 39/2017 - 33, ze dne 12. 9. 2017, č. j. 44 A 28/2017 - 38, ze dne 26. 4. 2018, č. j. 45 A 3/2018 - 20, ze dne 30. 1. 2018, č. j. 44 A 43/2017 - 26). Na uvedený závěr proto nemá žádný větší vliv skutečnost, že v předmětném správním spise absentuje výpis z polského obchodního rejstříku právnických osob. V tomto ohledu ostatně žalobce ani ničeho nenamítá.

42. Dále je třeba poukázat i na obsah rámcové smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi polským zaměstnavatelem a českou společností, jejíž předmět je vymezen značně vágně (poskytování služeb stavebních prací dle objednávky na celém území České republiky, zejména přípravné a pomocné stavební práce, ukládka betonářské výztuže na stavbách, a to na dobu neurčitou), takže neumožňuje identifikovat konkrétní dílo, které mělo být provedeno, nebyla dojednána cena díla, součástí smlouvy není ani položkový rozpočet. Jde o rámcovou smlouvu, ostatně je tak i nazvána, ale vyplývá to i z toho, že smlouva předpokládá existenci jednotlivých objednávek.
43. Z výpovědi svědka pak vyplynulo, že žalobce nebyl řízen ani kontrolován ze strany polského zaměstnavatele. Svědek, jakožto majitel české společnosti, měl na stavbě svého zaměstnance I. D., který pracovníky úkoloval. Dle smlouvy o provedení práce měl žalobce vykonávat práce samostatně. Nelze dovodit, že by bylo zachováno přímé pouto žalobce a jeho polského zaměstnavatele při výkonu zaměstnání na území České republiky, tedy že konal práce jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek. Z toho plyne, že k vyslání žalobce na území České republiky došlo podle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES.
44. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v již zmiňovaném rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, Sb. NSS č. 3713/2018, zabýval tím, zda žalobce, jenž byl vyslán na území České republiky jako pracovní síla, vykonává svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky. Soud vyšel z toho, že polský zaměstnavatel uzavřel s žalobcem pracovní smlouvu až poté, co žalobce přicestoval na území České republiky. Žalobce sám vypověděl, že se na území České republiky nachází od 29. 5. 2016, smlouvu o provedení práce uzavřel s polským zaměstnavatelem až dne 31. 5. 2016. Tato skutečnost vysvětluje, proč je ve smlouvě uvedeno bydliště žalobce na české adrese (D. P.). Příkaz ze dne 1. 6. 2016 k vyslání na pracovní cestu je tak pouze formální listinou, neboť žalobce se v té době již nacházel na území České republiky. Z výsledku žalobce vyplynulo, že nikdy nepracoval pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky. Tomu odpovídá i to, že pracovněprávní vztah mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem vznikl dne 31. 5. 2016 a již následující den byl uzavřen dodatek ke smlouvě, jehož účelem je vyslat žalobce k výkonu práce na území České republiky pro českou společnost. Tyto vzájemně souladné podklady rozhodnutí ústí v jediný závěr, a sice že žalobce nekonal pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost. Smlouva o provedení práce byla uzavřena s výlučným cílem, aby byl žalobce neprodleně poté vyslán k výkonu práce na území České republiky. Ostatně i skutečnost, že smlouva o provedení práce a dodatek ke smlouvě jsou vyhotoveny v česko-polském znění, svědčí o záměru polského zaměstnavatele vyslat žalobce na území České republiky.

45. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky není konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby jeho polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobce byl přidělen jeho polským zaměstnavatelem k výkonu práce k českému zaměstnavateli bez jakéhokoli předem dohodnutého omezení, aniž by kdy žalobce konal na území Polské republiky práci pro svého polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit pod § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce ČR. Takové povolení žalobce neměl, byl tedy na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
46. Splnění informační povinnosti dle § 87 zákona o zaměstnanosti českou společností nemění nic na tom, že žalobce konal na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce ČR o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.
47. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat práci pro českou společnost na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaným českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).
48. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl svým zaměstnavatelem utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 - 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
49. Nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že jen konal práci podle pokynů svého polského zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně žalobce mohl být vědom, neboť sám neměl v úmyslu konat práci pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky, nýbrž toliko na území České republiky; uzavřel smlouvu s polským zaměstnavatelem a souhlasil se svým vysláním na území České republiky v době, kdy se již nacházel v České republice. Musel si být současně vědom důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto

protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy s českou společností (jde *de facto* o dočasné přidělení žalobce k české společnosti do České republiky) a udělením dispozic žalobci, v jejichž důsledku porušil zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobci „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Za tím účelem je sám povinen přijmout veškerá opatření nezbytná k ověření souladu výkonu závislé práce s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.

50. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, neboť v té době měl platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce a rozhodování správního orgánu I. stupně platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz shora již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, bod 45). Naopak, tato skutečnost brání postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepobýval na území České republiky neoprávněně. I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že byt byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky, nebyl oprávněn k pobytu za účelem výkonu zaměstnání).
51. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní

vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

52. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. b). Žalobní bod je nedůvodný.
53. Rovněž tak námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobce, je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
54. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sám žalobce; má jen za to, že správní orgány je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. K tomu soud uvádí, že dle výpovědi samotného žalobce žijí všichni členové jeho nejužší rodiny (tj. manželka, dvě dcery a syn) na území Ukrajiny. Žalobce si vyřídil pracovní vízum Polské republiky pouze z toho důvodu, že chtěl vydělat nějaké peníze. Nemá v úmyslu zůstat na území České republiky, chce se vrátit k rodině. Na území České republiky nemá žádné blízké příbuzné, na území Polska, tedy v jiném členském státě Evropské unie, žijí potomci sestry jeho babičky, se kterými je občas v telefonickém kontaktu, nicméně účelem jeho cesty do Polska nebyl život ve společné domácnosti s těmito příbuznými, ale možnost výdělku, což ostatně potvrzuje i skutečnost, že ještě též den, kdy přijel do Polska, odcestoval do České republiky. K integraci žalobce do české společnosti nedošlo, neboť na to pobýval na území České republiky příliš krátkou dobu, nadto většinu času trávil na pracovišti. Ve volných chvílích chodil na procházky nebo na

nákupy. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobce zanechal na Ukrajině svoji manželku a děti. Nejbližší rodinné vztahy ho tedy váží k zemi, jejímž je občanem, nikoliv k České republice či jinému členskému státu Evropské unie. Dále zohlednily i zdravotní stav žalobce, jenž ho sám označil za dobrý, takže potřebu jeho setrvání na území České republiky nelze odůvodnit ani nepříznivým zdravotním stavem. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu i zaměstnání vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobce vedl na území kteréhokoliv členského státu Evropské unie. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že mu v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života.

55. Soud neshledal žádné pochybení ani ohledně posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), Správní orgán I. stupně rozhodl na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce však bydlí v Rovenské oblasti, kde je bezpečnostní situace natolik uspokojivá, že mu umožňuje bezpečný návrat do vlasti. Závazná stanoviska vycházejí ze zpráv o zemi původu, která jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich vyplývá, že Rovenská oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a podle dostupných informací tam nedocházelo od roku 2014 k žádným bezpečnostním incidentům (viz informaci odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2017 s názvem Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz závazné stanovisko ministra vnitra z 26. 1. 2018; viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17).
56. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 24). Žalobce ve správním ani

soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž v Rovenské oblasti v severozápadní části Ukrajiny. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit, žije tam jeho manželka s dcerami a synem. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.

57. Posledním žalobním bodem žalobce napadá dostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgány vyšly pouze z toho, že doba 8 měsíců představuje spodní hranici rozpětí, jehož maximum je 5 let. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí přihlédl k délce nelegálního výkonu zaměstnání na území České republiky (v rádech dnů), žalovaná dále zdůraznila význam zájmu státu na tom, aby se na trhu práce pohybovali toliko cizinci, kteří mají příslušné povolení. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 8 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

58. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně